

چند آیه مهم #تنازع در #قرآن که شامل فروض مختلف است. تلاش کنید اگر به همه آیات نمی رسید، حتماً به وجه تنازع در این پنج آیه بیندیشید و مباحثه کنید:

اعراف، ۱۸۵: وَأَنْ عَسَى أَنْ يَكُونَ قَدْ اقْتَرَبَ أَجَلُهُمْ

کهف، ۹۶: قَالَ أَتُونِي أُفْرِغْ عَلَيْهِ قِطْرًا

مائده، ۲۳: قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ اللَّهَ انْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمَا

روم، ۱۶: وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا

منافقون، ۵: تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ

به این مثال تصریح کرده: شرح التسهیل، ۲، ۱۰۷ و توضیح داده که اصل عبارت این بوده: تَعَالَوْا إِلَى رَسُولِ اللَّهِ يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ.

#ثمره عملی توجه به #باب #تنازع در #صحیفه سجادیه

عنوان دعای ۳۴ صحیفه سجادیه چنین است:

وَ كَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِذَا ابْتُلِيَ أَوْ رَأَى مُبْتَلًى بِفَضِيحَةٍ بَذَنَ

اگر به ترجمه های صحیفه مراجعه شود بعضاً بدون توجه به #باب #تنازع معنا کرده اند: وقتی حضرت مبتلا به گناهی می شدند یا مبتلای به گناه را می دیدند!

این ترجمه صحیح نیست. به چند نکته در این باره توجه کنید:

۱. عناوین دعاها قطعاً از خود حضرت سجاده نیست چرا که در تمام آنها صیغه غائب آمده: كَانَ مِنْ دُعَائِهِ إِذَا

...

۲. در عنوان این دعا «أُبْتَلَى» و «رَأَى» تنازع کرده اند بر سر «مُبْتَلًى بِفَضِيحَةٍ بَذَنَ» به این نحو که «مُبْتَلًى» نائب فاعل «أُبْتَلَى» است و «مفعول به» برای «رَأَى».

۳. معنا ندارد که نائب فاعل «أُبْتَلَى» خود امام علیه السلام باشند چرا که حضرت هیچ «ذنب» یا حتی «ترك» اولی نداشته اند تا چه رسد به «فضيحة» و رسوایی آن.

جمع بندی

۱. حضرت این دعا را در دو وقت انشا فرموده اند: ۱. کسی می آمده و رسوای گناه بوده و گناه و رسوایی اش را به حضرت گزارش می کرده تا مثلاً از حضرت دستور العملی بخواهد ۲. خودشان رسوای به گناه را می دیدند (در لحظه رسوا شدن).

و اینکه برخی مترجمین اینطور معنا کرده اند: «هنگامی که برای حضرت گرفتاری پیش می آمد» ترجمه نادرستی است. چرا که مراد از این گرفتاری غیر از «بفُضیحه بَذَنب» نمی تواند باشد کما اینکه محتوای دعا بر آن شهادت می دهد.